

Öztürkçe Unutulan Kelimeler

Yunus Emredeöz türkce kelimeler

Türk edebiyatının büyük şâiri Fanus, XIII - XIV üncü asırlarda Ana dolu'da yetişmiştir. Divan edebiyatı tekniğini tamamiyle bildiği ve aruzla di van şâirleri kadar güzel ve hattâ pürüzsüz şiirler yazdığı halde halka halk diliyle söylemenin değerini anlamış ve daha ziyade millî vezinle nefesler, ilâhiler, koşmalar yazmıştır- Tasavvuf esaslarının *Ahmed-i Yesevî*'den beri hece ile yazılması bir anane olmuştu- Fakat *Yunus* gibi büyük bir şâir, bu ananeye uymasaydı millî vezin divan edebiyatının tesiriyle ya kaybolup gî derdi, yahut ta pek sönük kalırdı. Halbuki, o coşkun şiirlerle millî vezne ve öz türkçeye yeni bir can verdi- Daha kendi asrında *Sait Emre* gibi şâirler, onun tarzını benimsediler. Dinî - Lâdinî halk edebiyatımız son za mana kadar *Yunus* tesirinde kalan birçok değerli şâirler yetiştirmiştir. *Kaygusuz Abdal*, *Hatayı*, *Kul Himmet* ve *Pir Sultan* gibi çok kıymetli şâirler yetiştiren Bektaşî - Kızılbaş edebiyatı; *Hacı Bayram-ı Veli*, *Vizeli Alâettin*, *Oğlanlar şeyhi İbrahim* ve *Gaybî* gibi çok derin sofi şâirler ye tiştiren Melâmî - Hamzavî edebiyatı, onun tesirle kurulduğu gibi,Zühî- tasavvufî edebiyatımızın *Eşrefoğlu*, *Uftade*, *Ummî Sinan*, *Mısrî-i Niyazi*, *Seyyit Seyfullah* gibi kudretli şâirler de yine onun tesiri altındadır. Lâ dinî halk edebiyatımızda ün alan şâirlerden başka divan şâirleri bile Yu nusu okumuş, sevmiş ve ona nazireler yazmışlardır [1]. Biz, burada *Yunu sun* kudretini ve tesirim anlatmak niyetinde değiliz- Yalnız onun zamanın da kullanılan öz türkçe kelimelerin bir listesini verecek ve dil hususiyetlerini göstermeğe çalışacağız. Bir taramadan başka bir şey olmyan bu listedeki kelimeleri alırken Fatih, Cami kütüphanesindeki divan nüshasını esas tttuk [2]. Bu kelimelere kaçınıcı asra kadar tesadüf edildiğini, deği şiş değişmediklerini de araştırtık. Bu suretle XIV üncü asırda Anadoluda kullanılan öz türkçe kelimelerin bir kısmını göstermiş oluyoruz.

[1] Yunusa dair yakında çıkacak olan kitabımızda bu hususta epeyce malûmat vardır.

[2] Bu divan, 0. 17 uzunluğunda, 12. 50 enliliğinde, Citti ve tezhipli bir nüshadır. Yazısı harekeli nesihdir. Sesli harfler çok defa kullanılmamış, « N » bazan tenvinle ve atf « V » leri hemen umumiyette ötre ile gösterilmiştir. Yazan ve yazılış tarihi belli olma makla beraber yazı, hicri VIII inci asra nihayet IX üncü asrı ilik senelerine aittir.

266

Abdülbakî

A

Ayrık — Başka. XV inci asırda «artık» olmuştur [1].

Aşktañ davî kılan kişi hiç anmıya hırsu hevâ Aşk evine girenlere ayrık ne meylü ne vefâ

Assı — Fayda, kâr, faiz, kazanç.

Sensin bana canü cihan sensin bana genci nihan
Sendendürür assı ziyan ne iş gele benden bana

Aparı — Tertemiz. Bu helime «arınmak, artmak, arı duru» şekillerinde hâlâ kullanılmaktadır.

Rahmet suyu ile yudu gönüm evin apancı
"Hizmet kapusundan ana surdu şükür ayğını

Ata — Baba. Azerî lehçesinde bu gün de baba yerine kullanılır.

Çağırıl ar ata ana kardaş kardaştañ usana
Yalvaralar ol Sübhâna niyaz klasi er gerek

Aymak — Demek.

Bize birlik sarayın doğru beşaret ayın
Geç ikilik fikrinden koğıl beyliğı ya kul

Ağ u — Zehir. Bu gün de kullanılıyor.

Ger şehdü şekker yir isem sensiz ağudur canıma
Çün canımın sensin dadı kande bulam senden yeğrek

Armağan — Hediye. Kullanılmaktadır.

Fani dünyadan geçeriz baki mülküne geçeriz
Armağan gerek ol dosta yüklü yükün dutsun demiş

Ağmak — Yükselmek. Bu gün de anadolunun bir çok yerlerinde kullanılır.
«Terezi ağdı» gibi.

Aşka tanışık sığmaz değme can göke ağmaz
Pervaneleyn oda yanmıyan aşık mıdır

[1] Niderüz biz dü cihanı çünkü bulmuşuz anı
Andan artuk câhü dilde yokturur tekrarıımız

B

Bitü «biti» — Bilgi.

Gönüm canım aklım- bilüm senün ile karar eder Can
kanadı açık gerek: uçben dosta g'tmeğe

Bahri — XIII ve XIV üncü asırlarda arapçadan « dalğıç » türkçeleştirilen bu kelime
yerinde kullanılmıştır.

Yunus sen Bahri olğıl aşk göllerüne dalğıl Bu
hak sözleri alğıl eresin kânımıza

Bahadur « Bahadır » — Yiğit.

Aşk bezerganı Sermaye canı
Bahadur gördüm Cana kıyanı

Bezek — « Bezemekten » süs, zinet.

Gevherden buğu çıkar ol buğdan gök yarattı Gök
yüzünün bezegün çok ilduzlar eyledi [1]

Boz yapalak — Boz tüyü .

Boz yapalak dölengece emek yeme erte gece
Anun işi göz sepektür salup ördek alur degül [2].

Bitrişmek « bitirişmek » — birleşmek, tamamlamak.

Azrail ne kişdür kasdedesi canuma
Ben emanet ıssıyla anda bitrişüb geldüm

Bakım — nazar, görüş, var yok.

Ynnusun cümle bakımı garkoldu dost didarma
Hiç kalmadı ansuz ere dolu göründü cümle yer

Biti — mektup.

Biti sunula elüne ettüğün gele yoluna
Tanuklar bile buluna dostun düşmanın andadır

Berkitmek — sağlamlamak.

Dost sevgüsün gönüde can ile berkitmiyen
Tülü emel defterin dürmıyen aşık mudır

[1] Bu beyitte şu âyetten « manevî iktikas » yapılmıştır:
«صَبْرًا وَبِرًّا» [U'J]M3Uy-ırl | « Sâffât sôresi, âyet: 6 »

[2] Göz sepek ?

268

Abdülbâkî

Baş çatmak: muvacehe, oturup durmak-

Dün gün riyazat çeküp halvetlerde diz çöküp
Sohbetlerde baş çatup yanmayan aşık mıdır

Bigi [L] – gibi.

Ömrün senün ok bigi yay içinde toptolu
Dolmuş oka ne durmak ha sen anı attın tut

Ç

Çağa « Çağa » — çocuk.

Kelecilerin bişürgil yaramazını şaşürgil
Sözün us ile düşürgil demegli çağada bir söz [2]

Çeşte — Türk sazlarından biri.

Ben oruç namaz için sucu içtüm esridüm
Tesbihü seccadeyçün dirdedüm çeşte kopuz

Çokal — Zirh.

Çokal çevşen aşkın oduna doymaz Oku
cana batar katı yahdur

D

Dükeli « Düğeli » — Hepsi.

Ele getir dükeli harceyle miskilere
Düeyi kimse dutmaz son ucu ölüm vardır

Denşürmek — değiştirmek-

Yunns eğer aşık isen varluğun denşür yokluğa
İman kuşağın berk kuşan di hep eksiklik bendedür

Danlamak — erken kalkmak «seher vaktında uyanmak».

işit sözümü ey gafil danla seher vaktmda dur
Eyle buyurmuş ol kâmil danla seher vaktmda dur

Dirginmek — toplanmak, müracaat etmek-

Dosttan haber geldi gine kullar yarak etsün demiş
Dirginsünler meşayhe er eteğin dutsun demiş

[1] Bu kelimenin aslı; benzer manasına *geten* « *begg* » den olup « *beggi*, *begi* » olacak. Şu «*g*» eski imlâda «*A*» ile yazıldığından sonraları «*bigi*» okunmuş sanıyorum.

[2] « *Sözlerini pişir ve kötüsünü at, sözünü akılıca söyle, çocukça söyleme!* » Çağataycadır. (Süleyman Ef. lügati, S 147).

Yunus Emre de öz türkçe kelimeler

Derilmek – Toplanmak « sonraları dermek olmuştur. Dermek,, derilmek, dermek kelimeleri kullanılıyor ».

Derildi beşimiz bir vakta geldi Beşi
bir eyleyip kim kila taat

Dalbmamak – çarpınmak.

Çün denize garkoldün buğazuna ğeldi sü Deli
bigi dalbmama ey biçare battın tut

Dölingeç – Çaylak (Çağatay lüğatında « Dölikneç » tir S. 173).

Bir dölingeç yuva yapar yürür elden yavru kapar Doğan
etünden sapar zire elinde müzdü var

Dan « Tan » — Seher çağı « Sonradan tan ölmüştür ».

Çün can ağıdı hazrete yarak et âhirete
Tanla duran taata Tağğn - evine er gider [1]

Derfilmek — [2].

Derfillü pınar olduk erkildük ırmağ olduk
Aktuk denize dolduk taştuic Elhamdülillah

Dapa — karşı, taraf.

Aşıkların gönlü gözü maşuk dapa ğitmiş, olur
Gönlüm ile kavletmişem başet ki maşuka erem

Düş — rüya «bu gün de kullanıyoruz».

Muhakkıklar göre' durur Yunus yüzü' ne gördüğün
Düşüm söyleyeyim sana necimle tabir eyleyem

Dütün « tütün » — duman. Kullanmaktayız.

Kimi zari kılup ağlar zebaniler canun dağlar
Tutuşmuş sinleri oda çıkan dütünleri gördüm

Duru gelmek «- durmak » — ayağa kalkmak « Azerî lehçesinde bu gün de
kullanılmaktadır » .

İsrafil surun urucak mahlûkat duru gelicek
Senin ününden artuk hiç kulağum işitmiye

Dirlik — hayat, nizam, maişet.

Yunus seni sevelinden beşaret oldu canına
Her dem yeni dirliktedir hergiz ömrün eskitmiye

[1] Er: erken. Tan yeri: ufuk. Tan attı: fecir söktü.
[2] «Erilmek» toplanmak demek olduğuna göre « derfilmek» ayrılmak olacak. «İr-
kilmek te duraklamak demektir ».

270 Abdlbaki

Dan * dagg = danlamak – hayret, ŐaŐırmak [1],

Senden sana varur yolum senden seni syler dilm jile
sana ermez elm bu hikmete kaldm dana

DanıŐmak – konuŐmak, akil grenmek «Azeri lehçesinde bugn de konuŐ
mak yerine kullanılmaktadır ».

Ben ondan geldm bunda ger varuram anda
Ben anda varasumu anda danıŐup geldm

Divermek * – sylemek « Rumelide hl kullanılıyor » [2],
Akim eserse sor bana ben evelde kandeyidm
Dilersen diverem sana ezeli vatandayidm

Dap – işte,

Yunus dap uzat bu sz Allahna dutgl yz
Didarijan ayırma bizi Allah sana surdm elm

E

EriŐgen – eriŐen «Çok Őakacı».

Bir niçenn gnlne Őeytanlar dolmuŐdrr
Erenler semama anlar eriŐgen olur

Erte namazı – sabah namazı.

Sana derem ey veli Dur erte manazma
Eger deĖlsen l Dur erte manazma

Ece – zbekistanda byk kardeŐe « ece », kçk kardeŐe « ke » derler-
Ece, aynı zamanda millet ve yol ulusuna da denir ki burada o
manayadır.

Bir sualim var sana ey derviŐler ecesi
MeŐayih ne buyurur yol haberi nicesi

Erte – ertesi gn, sabah.

Bize kadir gecesi dr bu gece
Ko erte olmasun seher gerekmez

Esrimek = Esrmek » – sarhoŐ olmak. Anadoluda hl kullanılır. « Esrk
deve » gibi.

[1] Bu sz arifler anlar Cahiller duymayup danlar
Hacı Bayram kend banlarol Őarm menaresinde
Firkatında dan mı Őetl dilerse can dil

Baki

[2] Aslı « deyvirmek » olacak.

Bu bizim işretimiz oldur bû ze'zetimiz
İçüp esridüğümüz aşk şerbeti gölüdür

Eyitmek — demek « XVII inci asır sonlarına kadar kullanılmıştır».

İzzetü erkan kamusu bunlardur dünya sevgüsü
Benüm cevabım sen eyit aşka izzetindür baha [1]

Evmek — acele etmek « Bu gün de, kullanılıyor ».

Hayırdan şerri çok sever işlemeğe becit ever
Nefsinün dileğin kovar nefs evine düştü gönül [2]

Emcek — meme «Azerî lehçesinde kullanılır».

Günde iki kez çözerler bñşuna akça dizerler
Ağzuma emcek verdiler nefs kabıgna düştü gönül [3]

Em — ilaç « XVI mcı asırda da vardır» [4],

Sensün kerim sensün rahim Allah sana sundum elüm
Senden artuk yoktur emüm Allah sana sunduna elüm

Esen — rahat « Bir çok yerlerde' bilhassa Rumeilde hâlâ kullanılır ».

Urdular suyun ılıdı kavmu kardeş cümle geldi
Esen kalsun kavmu kardeş Allah sana sundum elüm [5]

Fak — tuzak.

İkilitken geçemedün hali halden seçemedün
Dosttan yana uçamadun fakılık oldu sana fak [6]

[1] Kamu: hep, hepsi.

[2] Becit : ehemmiyet, pek. Kovmak, kovalamak: birşeyin peşinden gitmek, tâbi

olmak.

[3] Kez : defa, kere.

[4] La' 1'un sanemâ sineme em sem olur ise ,

Bir sımmağ için ne ola emsem olur ise

Kadı Burhanettin

[5] «İlmak» simdi kullanılmıyor. «İlmak, ilitmak» vardır.

[6] Gelün bu fakıtan geçelüm Ağı karadan seçelüm

Abi kewserden içelüm Yediler Kırklar aşkına

Hatayı

272

Abdlbaki

Gzg « gzg » — Ayna «XVII inci asırda da kullanılmış» [1].
Anun ařkmun gzgs kenetlide gsterdi bizi
Gnl esrk Hakkı aşık esir olmuş bu dermande

Gnlek — gnlek « Azeri lehçesinde , kynek , tir ».
Ařıklara işbu suret mesel gnlek gbidr
Yzbn gnlek eskidrse aşıkların mecali var

Giyg «Giyk» — geniř « XVII inci asırda da var [2] .
Eger var ise ameln giyk olur senun sinn
Eğer yoęise ahmeln^ oddan řarap içti gnl

Gyn — pişkin, yanmış « Rumelide kullanılır. Gynmř meyve, gibi »
Tařım gyn içm ham dirlięm budur mdam Yol
varmadan bir kadem arřtan verrem haber

H

Harcı — yapılabilecek iř « bugn de kullanırız- ' Bu, onun harcı değil,
nim harcıdır, gibi »-
Sylemek harcısı sylemin hasıdır
Sylemeęn harcısı gnllern pasıdır

Irak — Uzak « Tuna boyunda 'Irak , kullanılır ».
Irak yola bazergnlar assı etmeęe giderler
Çn gevher elimdedrr di ayruk ne seferim var.

Han — yılan « Azeri lehçesinde 'ilan ,dır ».

lene bak gzn aç dklr sakatu saç
ilan çıyan geln açyeyp içp sir gider

[1] Hak veçhini grmeęe Gzg dřmř deme
Bu ayinede lem Bir tozdur anlar isen

Oğlanlar şeyhi ibrahim

[2] İbrahimn řnlmn Giyklięin bilmeęe
Can ile talip isen Gel Arřı Rahmandan sor

Oğlanlar şeyhi

Yunus Emre de öz türkçe kelimeler

Uduz — yıldız « Azerî lehçesinde 'ılduz ,dur»,
Dağlar yerinden ayrıla gökler heybetten yanıla
İlduzlar bağı knıla düşe yere gaitan ota

İ

İley — etraf, ön.

Divü peri insü melek sever seni her mahlûkat
Hayran olup İleyünde durmuşturur huru melek

İlkyaz — bahar yerine kullanılmıştır:

Yine Yunusa sordum aydur Hak nurun gördüm
İlkyaz güneşi gibi mevcurup doğageldim

İnen « İnen » — pek.

Bize bizden ulular inen eyü hulular
Şol eyu amelülür haber şöyle der gîder

Kaygu « kayu » — korku « Hâlâ kullanılıyor ».

Kaygu eli bana ermez gussa hergiz beni görmez
Endiçe şerrinden taşra bir ulu makamdaydüm [1]

Kayurmak « kayırmak » --- tarafdar olmak «kullanılıyor» .

Hiç ayruk ben korkmazam bir zerre kayurmazam
Ben şimdi kimden korkayır korkduğumla yar aldum

Kaçan — vaktaki « Rumelide 'Haçan, şeklinde hâlâ kullanılır:

Ye ben onca kaçan olam ön buyuruğun buyuram
Ol geldi gönümüz doldu ben ara bir kân oldum [2]

Karauğuluk — Karanlık.

Senin gibi can var İken abi hayat isteyen
Karanğuluğa gireni ben anı hayvan dutaram

Konşu — Komşu « Anadoluda konşu denir ».

Ne gök varidi ne yir ne ziber vardı ne zir
Konşuydük cümlemiz nur dağın yaylar İken

Konuk — misafir « kullanılır ».

Buğün çihane geldim uş gîderen
Sanasın yolcu idüm ya konuk varın

[1] Gussa: gam, keder.

[2] Onca: onun kadar, onun gibi.

Türkiyat Mecmuası

Kakımak — «buğün başa kakmak kullanıyoruz» kızmak, nobranlık etmek.
Kime kim Tanrıçan haber verürsün
Kakır başın salar hocetü oldu

Kancaru — «asil kelime kancadır» nereye
Kanca vardun ey âkil bir ağzcan cümle dil
Cüz'iyatı müselese haber verür akli kü

Her kancaru bakar isem oldur gözüme görünen
Ke havsala ola bende yahut ana layık basar

K.znr'au — Çok karışan « Çağatayca kaidesile ismi fail, tekide delâlet eder».

Danışmeni oldur geldi okuduğunda buldu
Ehl dervişlere canı katı karışgan olur [1]

Kcırırsak.— kocalmak .

Ağaç kanır devrân döner kuş budağa bir dem konar E ahi
sana kuş konmamış ne güğercin'ne hut dürraç

Keleci— söz.

Ne elif okudum ne cim varlığmdadır kelecim
Bilmiye yüzbin müneccim talim ne - ilduzdan gelür

Kiçi — küçük.

İşidün ey ulu kiçi size benüm haberimvar
Zehi devlet benüm bu gün kim senün gibi yarum var

Keksüzün — apansız.

Aşka doymadı özüm keksüzün söylerem sözüm
Yunus senün işbu sözün âlemlere destan ola

Kezek — Kismet.

Hiç bilmezem kezek kimün aramızda gezer ölüm Halkı
bostan edinmüştür diledüğün üzer ölüm

Kimsene = kimesne » - kimse.

Ruhumdan kimsene haber veremez
Emrür kadruğu verür harekât

M •

Mısmıl — temiz « Anadoluda kullanılmaktadır »

[1] Dânişnent kelimesi turkçesip «tanışman» olmuştur.
Şimdi-üç bilçuk okuyan derin tanışman olur,»

Bir dona kan bulaşacak yumaymca mısmil olmaz
Gönül pasi yuymaymca namaz reva olmayısar

Nice, niceşi — Nasıl « kullanılmaktadır ».

Ben bu dem seni gördüm niceşi sabreyliyem
Seni bir dem görmeğe müştaktır cümle âlem .

Niteki, nitekim — nasıl ki « vakta ki, ola ki manalarına da kullanılmıştır ».

Niteki ol maşuk ile ben razumu bir eyliyem
Garkolam müşahedeye ermeğe tedbir eyliyem

ön - son — ewel - âhir.

Ey padşah ey- pādşah uş ben beni verdüm sana
Gencü hazinem kamasu sensün benüm önden sona

Özge — başka, yabancı « Bazı yerlerde hâlâ kullanılıyor »

Sekiz uçmağın hurisi eger bezenüp geleler
Senün sevgünden özegeyi gönüm hiç kabul etmiye

Öğüt « Öğüt » — nasihat « kullanılmaktadır ».

Aşksuzlara verme öğüt, öğüdünden alur değül
Aşksuz âdem hayran olur hayvan öğüt bilir değül

San — sayı, hayâl « Burada hayal manasıdır. Atla beraber söylenir acemce ' namü ve niçan , manasına gelir ».

Haygel amelfedelüm elümüz azar iken
Ecêl erer ânsuzun ermezüz sanumuza

Sayru — hasta.

Sayru olmuç iniler Kur'an ününü dinler
Kur'an okuyan kendü kendü kur'an içinde

Soğulmak — içeri çekilmek, sönmek.

Soğulmuş şol kara gözler belürsüz olmuş ay yüzler
Kara toprağın altında gül direr elleri gördüm

Simak — Kırmak « Sinmak, sındırmak kullanılıyor ».

Simak gerek gönün putun fasittir kamu taatun
Geçmeyince ibadetün Haktan sana mazur nedür

276

Abdülbâkî

Salaca - — üstünde ölü götürülen tahta «Anadoluda şimdi Sal deniyor».
Salaeamı götürdüler makberüme yetürdüler
Haika olup oturdular Allah sana sundum elum

Sin — mezar «Anadoluda ve Azerî lehçesinde kullanılmaktadır» [1].

Miskin Yunuz ölücek sini nurla dolıcak
İman yoldaş olıcak ahirete şir gider
Nesine şad olum dehün nesine
Ki yanmadan ne can kaldı ne sine
Aparma sineyi yarabbi sine
Sarılmağıkça yâre sine sine
XIX uncu asır :
Mah.mu.du Kahî

T

Tengri « Tagrı, Tanrı » — Allah « kullanılır».

Âşık mı derem ben ana Tengrinün uçmağın seve Uçmak
hut bir tuzakdurur eblehler canun tutmağa

Tamu — cehennem.

Dutulmadı Yunus canı geçti tamudan Uçmağ
Yula düşüp dosta gider ol asına uyukmağa [2]

Tanıık — Şahit.

Tanuklar bile buluna dostun doğmanun andadur

Tapu — Hazret, huzur.

Bunlar geldi tapuya şeriat tuttu durur
İçeri girübeni ne varın bilmeduler

Dudaş olmak « Duş olmak » — Raslamak, rast gelmek.

Kaçan ol dilber benüm gözüme tudaş oldu
Aldı ussum aklumu gönüme yoldaş oldu

Tapşurmak — vermek, teslim etmek.

Eyde sana emaneti issi diler tapşuraym [3]

Tutsak, Tutsatlık — esir, esirlik.

Ben bu ele garip geldüm ben bu elden bezerem
Bu tutsakluk tuzağın demi geldi üzerem

[1] Tuyuz

[2] Uyukmak: uymak, iktida etmek, kavuşmak

[3] İs: sahip

Uşanmak — ufalanmak, parçalanmak.
Ol geminin tahtası ne kadar muhkem ise
Deniz mevci kat- olsa tahta uşanasıdır

Us — akil « Uslu tarzında kullanılır ».

Suret söz kande buldu söz ıssı kaçan oldu
Surete kendü geldi dil hikmetin nesidir

Uğru — hırsız.

Dutun dutun çağırır uğru dahi çağırır
Bu ne acayip uğru bu çağırın içinde

Uş «üş, üşte» — İşte.

Ey pādşah ey pādşah uş ben beni verdüm sana Ey
kopuz ile çeşte aslunnedür ne işte
Sana suâl soraram eydiver bana üşte

Üzülmek — çözülmek, yıpranmak, çekilmek «kullanılır».

Gözlerüm göke süzöldü canım göğüsten üzöldü
Dilüm tetiği bozuldu Allah sana sundum elüm

Dünü günün çekerler ol kil üzölsün deyü
Ömrün anda berkitmiş yedür bir kil ile [1]

Vazgelmek — geçmek « Bu tarzda olduğu gibi vazgeçmek suretinde de kullanılır ».

Söz ıssı sözün alur suret toprakta kalur
Her kim bu hali bilir kendözünden vazgelür

Y ö n — ön, sebep « Yönelmek, bu yönden ».

Hem beni okur Sübhanım eşliğine dün gün yönüm
Anda çıkar benüm günüm bunda niye eğleneysin

[1] Dün — gece